

ΜΕΛΕΤΗ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ - ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οι ουσιαστικές συμπερασματικές προτάσεις, που αντιδιαστέλλονται προς τις επιρρηματικές συμπερασματικές, είναι ονοματικές προτάσεις. Οι ουσιαστικές συμπερασματικές προτάσεις αντιστοιχούν γενικά προς το τελικό απαρέμφατο της ελληνικής, που χρησιμεύει ως αντικείμενο ή υποκείμενο ρημάτων και εκφράσεων όπως: *διαπράττομαι, κατεργάζομαι, ποιῶ, συμβαίνει, ὥρα(καιρός) ἐστί* κτλ.

Εξάρτηση: Εξαρτώνται από ρήματα, προσωπικά ή απρόσωπα, και απρόσωπες εκφράσεις που σημαίνουν:

- κατορθώνω, όπως *facio, efficio, perficio,*
- προκύπτει ότι, βγαίνει το συμπέρασμα, όπως *efficitur, (con)sequitur-46,* (Μετά τις κατηγορίες αυτές των ρημάτων οι ουσιαστικές συμπερασματικές προτάσεις εκφράζουν αποτέλεσμα ή συνέπεια.)
- συμβαίνει, όπως *fit-46, accidit, evenit, contingit,* (Μετά την κατηγορία αυτή των ρημάτων, οι ουσιαστικές συμπερασματικές προτάσεις εκφράζουν γεγονός, συμβάν.)
- απομένει, υπολείπεται, όπως *restat, relinquitur, reliquum est,* (Μετά την κατηγορία αυτή των ρημάτων, οι ουσιαστικές συμπερασματικές προτάσεις εκφράζουν κάτι που απομένει ή υπολείπεται.)
- φτάνει (*satis est*), είναι καιρός (*tempus est*), είναι νόμος (*lex est*), είναι συνήθεια (*mos/consuetudo est*).

Συντακτική λειτουργία: Λειτουργούν συντακτικά ως:

- **Επεξήγηση,** συνήθως σε ουδέτερο δεικτικής αντωνυμίας.
- **Υποκείμενο** σε απρόσωπο ρήμα ή απρόσωπη έκφραση με τις ανωτέρω σημασίες.
- **Αντικείμενο** σε προσωπικό ρήμα με τις ανωτέρω σημασίες (απομνημονεύουμε ΕΥΑ, όπως για όλες τις ονοματικές προτάσεις).

Εισαγωγή: Εισάγονται με τους συνδέσμους:

- *ut,* όταν είναι καταφατικές και
- *ut non, ut nemo, ut numquam* κτλ., όταν είναι αρνητικές (δε συναντούμε στα εξεταζόμενα κείμενα).

Π.χ. Eadem nocte accidit ut esset luna plena(= την ίδια νύχτα συνέβη να είναι πλήρης η σελήνη).

Consuetudo eorum omnium est ut sine utribus ad exercitum non eant (= συνήθεια όλων αυτών είναι να μην πηγαίνουν στο στρατό χωρίς ασκούς).

Εκφορά: Οι ουσιαστικές συμπερασματικές προτάσεις εκφέρονται πάντοτε με υποτακτική. Αυτό συμβαίνει επειδή στη λατινική το αποτέλεσμα (είτε ενδεχόμενο ή δυνατό είτε πραγματικό) θεωρείται πάντα μια υποκειμενική κατάσταση. Συγκεκριμένα, εκφέρονται με υποτακτική ενεστώτα, όταν εξαρτώνται από ρήμα αρκτικού χρόνου και αναφέρονται στο παρόν, είτε με υποτακτική παρατατικού, όταν εξαρτώνται από ρήμα ιστορικού χρόνου και αναφέρονται στο παρελθόν (όπως συμβαίνει και με τις βουλευτικές, ενδοιαστικές, τις προτάσεις του *quīn* και *quomīnus*, τις τελικές και τις επιρρηματικές συμπερασματικές).

Ακολουθία των χρόνων: Παρουσιάζεται δηλαδή, και στην περίπτωση των ουσιαστικών συμπερασματικών προτάσεων, **ιδιομορφία στην ακολουθία των χρόνων**, καθώς το αποτέλεσμα είναι ιδωμένο τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του (συγχρονισμός της κύριας με τη δευτερεύουσα πρόταση).

Π.χ. Tempus est ut legati abeant (= είναι καιρός να φύγουν οι απεσταλμένοι).

Accidit ut ego ipse illic manerem (= συνέβη να μείνω εγώ ο ίδιος εκεί).

Ημερομηνία τροποποίησης: 16/01/2012